

ВІВТОРОК

13 СЕРПНЯ
1968 РОКУ

Ціна 2 коп.

Сто п'ятдесят представників ударних комсомольських будов зібралися в легендарній Каховці на республіканський зліт будівників зрошувальних систем. Вони обговорять хід і перспективи іригаційного будівництва в республіці, обміняються досвідом.

Молоді іригатори покладали квіти до підніжжя пам'ятника В. І. Леніну в Каховці. Потім відбувся багатолюдний мітинг біля монументу «Легендарна тачанка». Перед присутніми виступили учасники громадської і Великої Вітчизняної воєн, представники молоді Каховського району, школярі.

Учасники зльоту побували на будівництві найбільшої в Європі Каховської зрошувальної системи. Ознайомилися з тим, як використовуються зрошувальні землі в радгоспі «Каховський». Вони зробили екскурсію на Каховську ГЕС, оглянули історичні місця Каховки.

У ЦК КП УКРАЇНИ

Центральний Комітет Комуністичної партії України прийняв постанову про практику підготовки і проведення робітничих зборів та роботу постійно діючих виробничих нарад на підприємствах і будовах республіки.

В постанові відзначається, що партійні і профспілкові організації, господарські органи республіки приділяють увагу підготовці та проведенню робітничих зборів і роботі постійно діючих виробничих нарад на підприємствах і бу-

довах. Збори колективів та виробничі наради сприяють підвищенню політичної і трудової активності трудящих в боротьбі за виконання рішень XXIII з'їзду КПРС і XXIII з'їзду КП України, завдань нового п'ятирічного плану, відіграють значну роль у вихованні робітників, інженерно-технічних працівників і службовців.

Разом з тим ЦК КП України відзначає, що рівень підготовки і проведення робітничих зборів та

роботи постійно діючих нарад у деяких виробничих колективах ще не завжди відповідає вимогам часу.

ЦК КП України зобов'язав партійні і профспілкові організації активізувати роботу постійно діючих виробничих нарад, ширше залучати до участі в них передовиків і новаторів виробництва, спрямувати діяльність нарад на виконання і перевиконання виробничих планів і соціалістичних зобов'язань, більш повне використання внутрішніх резервів, створення всім робітникам умов для високопродуктивної праці.

НОВИНИ

З ЧЕХІЇ НА ДОН

РОСТОВ-НА-ДОНУ. Захоплюючи подорож здійснив самодіяльний ансамбль пісні і танцю «Дружба» із міста Усть-над-Орлицею, пройшовши на автобусі із Східної Чехії на південь Росії, в місто Ростов-на-Дону.

Юнаків і дівчат із Чехословаччини привела сюди дружба, що зародилася два роки тому, коли в Чехословаччину виїжджав хор ударників комуністичної праці Палацу культури заводу «Ростсельмаш».

В Ростові і в Ростовській області чехословацькі друзі виступили з концертами. В їх репертуарі — народні пісні і танці Чехії і Словачки. Добре співають вони і популярні радянські пісні. Концерти ансамблю пройшли з великим успіхом.

(ТАРС).

НОВИНИ

Зліт юних натуралістів

Більш як 12 мільйонів школярів налічує армія юнатів. Немає таких областей і країв, де б юні дослідники сільського господарства не допомагали дорослим добиватись одержання високих урожаїв, примножувати багатства землі, оберігати рідну природу.

Тисячу делегатів прислали вони на ювілейний зліт юних натуралістів і дослідників сільського господарства, який відкрився 9 серпня у Москві, в палаці піонерів на Ленінських горах.

Відкрив зліт міністр освіти СРСР М. О. Прокоф'єв. Потім виступила секретар ЦК ВЛКСМ, голова Центральної Ради Всесоюзної піонерської організації імені В. І. Леніна Т. О. Куценко.

(ТАРС).

НОВИНИ

НА БЕРЕЗІ СИНЮХИ

Різні подарунки готує молодь до комсомольського ювілею. Новоархангельці, наприклад, вирішили спорудити стадіон. Вибрали чудове місце — берег Синюхи. Укріпили тут циток з написом: «Комсомольсько-молодіжна будова на честь 50-річчя ВЛКСМ». І тепер майже кожного вихідного дня на об'єкті можна зустріти десятки юнаків і дівчат. На недільники приходять.

Особливо старається молодь районного об'єднання «Сільгосптехніки», медичної лікарні, райспоживспілки міліції, району електросіток. Трибуни для глядачів з чотирма секторами на 3 тисячі місць уже готові. Бригади мулярів Віктора Мориньова і теслярів Володимира Артема з міжколгоспбуду кінчають опоряджувати душові, роздягальні.

«Ура!» — Анатолію Михайловичу Кривоножкі.

УСПІХ ЯТРАНЦІВ НА ФЕСТИВАЛІ

КРИЛА СОФІЙСЬКОГО ВОГНЮ

ТИЖДЕНЬ тому закінчив свою роботу IX Всесвітній фестиваль молоді і студентів. Настала урочиста тиша в софійських парках, на вулицях і майданах, в скверах і концертних залах, а на центральному стадіоні погасло фестивальне полум'я... Вірніше, те полум'я не згасло: маленькими частиночками розлилося воно по всіх континентах земної кулі.

Сягнуло фестивальне огниво і нашого степу. Його привезли до Кіровограда хлопці і дівчата уславленого «Ятраню». Виграє воно сонячними променями в голубих, карих, сірих очах, переливається добрим сяйвом золотої медалі, яку вибороли кіровоградці в Софії на міжнародному конкурсі народного танцю. Та чи не найширші крила фестивального вогню — крила, що вилилися в серця від потиску рук, від пісні, від спільного прагнення до дружби і миру, від братання наших степівчан на гостинній болгарській землі!

І не треба було для побратимства перекладачів, адже мова в серцях єдина, як сонце одне над землею.

Ще при зустрічі на аеровокзалі солістка «Ятраню» Жанна Бобровницька сказала мені:

— Фестиваль це — не просто розмова, свято відпочинку на нескінченному полиханні квітів і музики. Це — перш за все — труд... Благородна праця в ім'я великої мети! Це, коли не відчуваєш втоми, бо тебе зігривають надії і сподівання...

Ятранці давали по два-три концерти на день. Їм аплодували поляки і чехи, німці і аргентинці, в'єтнамці і сомалійці... Танець закінчувався, оплески вривалися за куліси, нескінченно гриміли, викликали ще і ще... Доводилося по кілька разів повторювати один і той же танок.

Після одного з концертів до Світлани Попадюк підійшов в'єтнамец. Він подарував значок.

(Закінчення на 3-й стор.).

Море квітів зацвіло на аеровокзалі...

В. І. Ленін і В. Д. Бонч-Бруєвич на подар'ї Кремля, Вересень 1918 року.

„ІЛІЧ ОДУЖАВ!“

Вересень був і тяжким, і щасливим для трудящих Радянської Росії місяцем. На початку місяця з загамуванним подихом читала й слухала республіка повідомлення про хворобу Ілліча після поранення його 30 серпня терористкою Ф. Каллаш. Звідуєш ішли телеграми, де білці революції запевнювали пожда, що відповідно на його рани будуть рішмість і погресна енергія в боротьбі з білою контрреволюцією, боротьбі за перемогу нового життя. А вже в середині вересня трудяща Росія торжествує з приводу добрих вістей: після тяжкої хвороби В. І. Ленін приступив до виконання своїх обов'язків глави першої в світі соціалістичної республіки.

Вперше після хвороби Ілліч бере участь в засіданні ЦК РКП(б), головує на засіданні Раднаркому.
20 вересня в «Правде» публікується стаття В. І. Леніна «Про характер наших газет».

...Чому б, замість 200—400 рядків, не говорити в 20—10 рядках про такі прості, загальновідомі, ясні, засвоєні уже в значній мірі масою явнша, як підле зрадинство меншовиків, лакеїв буржуазії, як англо-японська навала заради відновлення священних прав капіталу, як ляскання зубами американських мільярдерів проти Німеччини і т. д. і т. п.?

...У нас мало уваги до тієї буденної сторони внутріфабричного, внутрісільського, внутріполкового життя, де найбільше будується нове, де треба найбільше уваги, огласки, громадської критики, переслідування негідного, закликати вчитися у хорошого.

Менше політичної тріскотні. Менше інтелігентських розмірковувань. Ближче до життя. Більше уваги до того, як робітничі і селянська маса в ділі будує щось нове у своїй буденній роботі. Більше перевірки того, наскільки комуністичне це нове.

В. І. Ленін «Про характер наших газет».

3 ОДНІЄІ ДИНАСТІЇ

Кімната Володимира Судакова заставлена різними фігурками, картинками, скриньками, на етажерках вишукувалися книги, журнали. Все це створює якийсь замріяний затишок.

— Колись набачив, а тепер вирішив і сам виготовляти. Найбільше захоплююся різьбленням по дереву, малюю пейзажі, виготовляю мініатюрні скриньки. Робота складна, однак приємна. Особливо мені, я так вважаю, вдалися роботи над композицією «Букет троянд у кришталевій вазі» та «Декоративна шкатулка».

Володимир працює столяром на Кремгесівській мебльовій фабриці. Нещодавно прийшов сюди з шкільної партії, а зараз уже є одним з кращих виробничників. Комсомольці обрали його членом свого комітету. На фабриці він став своїм хлопцем, добрим товаришем, відмінним спеціалістом.

Секретар комсомольської організації Вікторія Саус не може на-

хвалитися Володимиром: він особисто випустив кілька номерів «Комсомольського прожектора», допоміг відвантажити металевий брутх, дбає про спортивно-масову роботу. Перелік, як на одного юнака, чималенький. Спочатку це насторожує, а коли бачиш Володимира перед собою — все стає на потрібне місце.

Середнього росту юнак з легкими впевненими рухами і широко відкритими очима не може не сподобатися. До нього зразу ж відчуваєш якусь довірливу симпатію. А хлопець лише сором'язливо усміхається.

— Працюю, як усі. Стараюсь виконувати, а якщо можна, і перевищувати норми. Громадські навантаження — так то ж само собою зрозуміло — коли треба, то треба!

Під час розмови з'ясовується, що Володимир прийшов на мебльову фабрику... після своєї першої невдачі. Хотів поступити до Дніпропетровського гірничого інституту і не витримав конкурсу. Сидіти на утриманні батьків було не в його характері.

Чому саме вибрав мебльову фабрику? А куди ж іще, коли ще дід славився у Новогеоргіївську, як незабійний майстер по дереву, на фабриці працюють рідні дядьки. Йосип Андрійович — майстром в цеху замовлення, Павло Андрійович — бригадиром фане-

ровщиків. Столяром був і його батько.

Полюбив свою професію і Володимир. Особливо приємно йому натрапляти на свої виробы в кімнатах друзів і знайомих.

— Твій? — запитують друзі, а він лише головою кивне: атож.

Та, як би добре не було на фабриці, а хлопча не полишає давня мрія: подати знову до гірничого. До речі, Володимир і зараз навчається в Кіровоградському інституті сільського машинобудування, та цього року хоче перевестися в гірничий інститут.

Мати не дуже охоче поділяє Володимирову мрію, бо кому ж хочеться відпускати від себе сина? Але мрія є мрія, і відступати від неї хлопець не збирається.

Вечорами, коли сонце сідає за обрій, до нього приходять у гості герої книг Асадова, Джека Лондона, Дюма, Роберта Рождественського, і він довго «розмовляє» з ними, а то ще поприходять і його особисті друзі Володя Марков, Анатолій Балацький, Віктор Семішко.

Ім є про що поговорити. Свої відпустки друзі вирішили провести на південному узбережжі Криму і тепер готуються до походу.

Чарує хлопців романтика. А до неї приходять по-різному.

Г. ШЕВЧЕНКО, працівник райгазети «Наддніпрянська правда».

ШТРИХИ ДО ПОРТРЕТА ТВОГО СУЧАСНИКА

Тодор Живков у своєму виступі на цьому засіданні підкреслив, що фестиваль, який закінчився, увійде в історію, як подія величезного значення для життя і боротьби молоді всього світу.

Зростання рядів ФКП

Член політбюро, секретар ЦК ФКП Ж. Марше пише сьогодні в «Юманіте», що з початку року ряди партії збільшились на 51 000 чоловік у той час як в 1962 році, який вважається рекордним, у ФКП вступило 48 000 чоловік. Зростання партійних організацій особливо значне в промислових районах з високою концентрацією робітничого класу — в Парижі, в департаментах Верхня Сена, Сена-Сен-Дені, Буш-Дю-Рон, Валь-де-Мари та інші. Збільшилось число членів партії і в сільській місцевості, зокрема, в департаментах Ена, Альє, Кот-дю-Нор, Дордонь, Марна. Причина, яка приводить людей у компартію, проста, відзначає Ж. Марше. Події, які

4 400 цілей

ХАНОЯ. Тут опубліковано комюніке командування народних збройних сил визволення Південного В'єтнаму. В ньому говориться, що за шість місяців загального наступу знищено 383 тисячі солдатів противника, в тому числі 133 тисячі американських та армій країна-сателітів, збито і пошкоджено понад 4 400 американських літаків, виведено з ладу 5 730 військових машин, в тому числі 4 560 танків і бронемашин, зруйновано близько 500 складів з боєприпасами, нальним та військовим спорядженням, визволено значну частину території.

Ці шість місяців увійшли славною сторінкою в історію боротьби в'єтнамського народу проти агресії США, пише газета «Нян зан».

(ТАРС).

Ось-ось потрібно скликати збори. Готувати їх? Чи, може, все залежить від того, як розмову визначено розпочати? У деяких комсомольців - активістів два твердження: одні за те, щоб готувати виступаючих на зборах, інші — за вірний вибір теми для розмови.

Трапляється так, що члени комітету беруться складати тексти для «запланованих» виступаючих. Є й постійні оратори: ватажки молоді наших ланок, бригад, які кожного разу доповідають:

— План виконано на сто десять процентів. Найкращих успіхів досягли...

На власному досвіді я переконався, що збори служать хорошим поштовхом для активізації комсомольського життя, залучення членів Спілки до керівництва організацією, розгортання критики і самокритики.

Як проводимо збори у себе? Перш за все, дбаємо, аби вони не зводились до чергової «галочки». Бо цей «метод» не дає ніякого ефекту. Ось приклад. Вирішили ми якось обговорити питання про економію і бережливість. Підійшов строк проведення зборів. Вирішили оголошення. Зійшлися юнаки і дівчата, але розмови не вишло. Чому? Бо члени комітету сподівались, що з цікавими пропозиціями виступлять самі робітники, а останні чекали ділової розмови, конкретних пропозицій від «начальства». Словом, зрівався наш захід, бо не був підготовлений.

Наука пішла на користь. Члени комітету почали ду-

...І ОГОЛОШЕННЯ—

ТВОР-
ЧІСТЬ

мати, як домогтись того, щоб збори були змістовними, діловими.

Вибір порядку денного, на мій погляд, дуже важлива справа, яку треба враховувати під час підготовки зборів. Якщо питання актуальне, то воно стає предметом жвавих дискусій в цехах і заводах ще напередодні. Молоді робітники, скажімо, підраховують свої можливості (якщо йдеться про соціалістичні зобов'язання), аналізують промахи (коли говоримо про дисципліну).

Справа, врешті-решт, не лише в цьому. Останнім часом я все більше і більше переконуюсь, що мої ровесники не ті, якими були вчора. Добре задуману справу можна погубити (і часто це буває) одноманітністю, трафаретом.

Ми вирішили урізноманітнювати форми роботи, дбати про те, де зібрати комсомольців, чим їх зайняти до і після зборів. Так виникла ідея провести бесіду «Найцікавіша історія в моєму житті». З першими променями сонця зібрались ми за містом, в мальовничому гаю. Всі були незвичайно схвильовані. Адже говорили про те, що досі зберігалось у кожного на дні душі. Якщо, скажемо, товариш знав про товариша тільки як про виробничника, то тепер всі знали про кожного значно більше. Хлопці і дівчата говорили про коло своїх інтересів, про свої плани й мрії, про найзаповітніше. Словом, мети було досягнуто. Колектив наш став більш згуртований, дружний.

Не дрібниця й оформлення оголошення. На нашому заводі ще недавно вони були сіренькі, не привабливали юнаків і дівчат. Дехто проходив мимо, навіть не помічав їх.

І ось на великому аркуші паперу з'явився яскравий напис: «Хай завжди палають наші серця!». Така тема зборів... Люди зупинилися. Всіх зацікавило, що то буде за розмова.

Висновок і ми зробили: треба дбати про те, щоб оголошення привабливало комсомольців, а не відштовхувало своєю сухістю.

Останнім часом активність наших комсомольців зростає. Я помітив, що це залежить в значній мірі і від доповідача. Він повинен задавати тон. Я, наприклад, знаю, що довгу інформаційну доповідь не слухають. Конкретна, коротка розповідь дає більший ефект. Особливо коли вона не про «все потроху», а зачіпає певні питання, роботу окремих товаришів.

В. ЄВГРАФОВ,

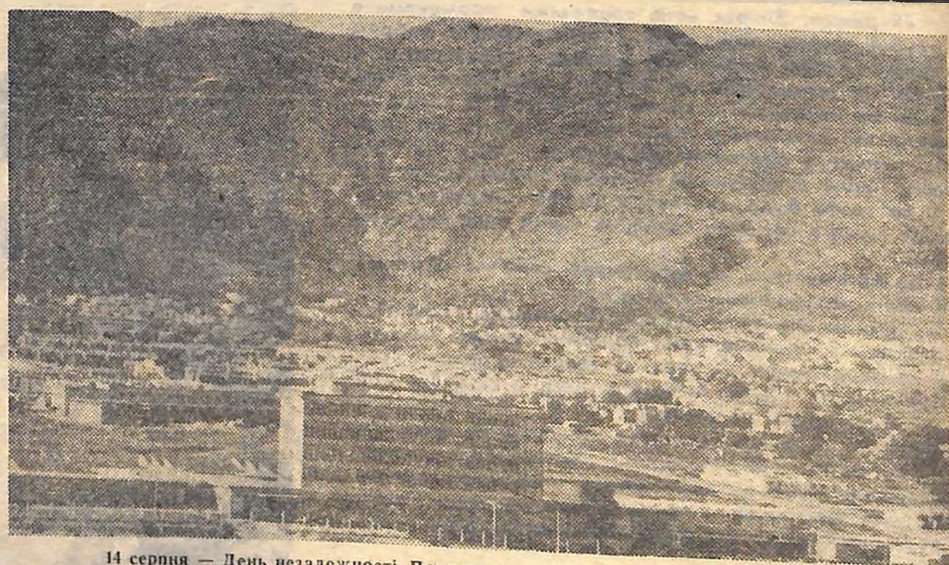
секретар комсомольської організації заводу ваговимірювальних приладів.

м. Кіровоград.

Це увійде в історію

СОФІЯ. У Раді Міністрів Болгарії відбулось заключне засідання Національного підготовчого комітету IX Всесвітнього фестивалю молоді і студентів. На засіданні відмічалось, що під час фестивалю відбулось 250 міжнародних і національних концертів, 11 художніх конкурсів, багато зустрічей, дискусій. Переможцям присуджено 139 золотих, 65 срібних і 87 бронзових медалей. Голова Ради Міністрів НРБ

14 серпня — День незалежності Пакистану.

На знімку: Нова столиця Пакистану — Ісламабад.

Фото М. КУЛЕШОВА. АПН.

КРИЛА СОФІЙСЬКОГО ВОГНЮ

Рідні, друзі і знайомі прийшли стрітати ятранців.

(Закінчення. Початок на 1-й стор.)

На фоні червоно-блакитного прапора з п'ятикутною зорею зображено в етнамську дівчину з гвинтівкою... Цей значок виготовлено з уламку американського літака.

Світлана піднесла юнакові значок «Три богатирі».

Вони лише обмінялися поглядами, маленькими сувенірами... Але як зрозуміли один одного! Хіба потрібні коментарі: що хотів сказати етнамець, даруючи значок з уламку ворожого літака і що хотіла на те відповісти Світлана, поклавши на руку далекого друга «Трьох богатирів»!

— А ще добре запам'ятався мені спільний концерт з японцями, — говорить Світлана Попадюк. — Того дня виступав разом з нами знаменитий «Співаючий колектив Японії»...

На сцені шість дівчат. Витончена грація, плавність рухів, злагодженість ритму. Дівчата підносять руки до сонця, запрошують його на землю, і тепле проміння спускається до них... Чисте, життєдайне проміння без свего попелу Хіросіми і Нагасаки.

А за кулісами до Володі Порядіна підходить дівчина. Вона кладе йому на руку паперові журавлики. Її очі говорять: «Бери їх, хай ніколи тобі не доведеться робити оцих добрих птахів. На японській землі всі, хто опромінений від вибуху атомної бомби, виготовляють журавлики... Щоб їх крила весели життя до сонця...»

— Хай співаєть тобі, дівчино, — дарують Світлані Попадюк збірник японських пісень.

— На спомин, — лягає на плечі Анатолія Короткова національна хустка — дарунок дівчини з Токіо.

І якщо несподівано хтось починає «Катюшу». Пісню підхлюють ятранці, пісню співають японці. Кожен

своєю мовою, але злагоджено, дружно. І зал не витримує. Підводиться. Аплодує, підхлює спів, і летить він щиро і високо у зоряне небо Софії. «Співаючий колектив Японії» привезе додому незвичайний сувенір — український танок «Подольночка», а ще багато пластинок, книжок, добрих споминів про далекі степівчан. Взяли вони з собою і найдорожчий сувенір — значок із зображенням В. І. Леніна.

— Мені доводилося виїздити і на Кубу, і в Англію, — говорить Олексій Глибенко. — Але все-таки найбільше вражень від поїздки в Софію, на фестиваль.

Дійсно, кожен день у Болгарії дарував нові і нові знайомства, зустрічі. Хіба можна забути час, проведений разом з молоддю Толбукінського округу!

Тоді до Олексія підійшов чорнявий, симпатичний болгарин.

— Тодор, — простягнув хлопець руку і в залі, де проходила зустріч, залунали: — Братушки!

— Вечна дружба!

Тодор став розповідати, що рік тому закінчив школу. Зараз навчається в Софійському університеті. Вивчає мови — російську, французьку, англійську... Не для того, звичайно, щоб вимовляти слово «війна». Юнак мріє побувати в багатьох країнах, на багатьох мовах говорити оце чарівне болгарське слово «братушки»...

Поселилися наші ятранці на околиці Софії в студентському містечку. Поруч — делегація від НДР, в'єтнамці. Разом зі сходом сонця прокидалися, разом із сонячними усмішками нових друзів поспішали до парків, концертних залів, аудиторій.

Одного дня сусіди, помітили, що українські артисти чимось занепокоєні. Оточили

їх тісним кільцем, стали розпитувати. А коли довідалися, що ятранці мають взяти участь у міжнародному фестивальному конкурсі народного танцю, завесіли, стали заспокоювати:

— Хто краще вас танцює?!

— Успіхів!

— Перемогли!

І те визнання прийшло.

Виступали в театрі імені Македонського. Як і вимагалось за програмою, танцювали два танці. Вибір випав на «Гопак» і «Півторак». По закінченні концерту, крім оплесків і квітів од глядачів, журі конкурсу вручило колективу з далекого степового міста золоту медаль.

І ось літак прикрив ятранців на кіровоградську землю. Керівник ансамблю Анатолій Михайлович Кривохижа першим з'являється в дверях салону небесного красеня «АН-24». В його високо занесеній руці переливається сонячними променями дорожочиний софійський трофей.

Квіти. Обійми. Гарячі поцілунки.

— Дорогі друзі! Дозвольте вітати вас від імені комсомолії Кіровоградщини, — чуємо урочистий голос першого секретаря обласного комітету ЛКСМУ М. Сиротюка. — Щиро вітати представників Радянського Союзу на рідній землі...

— Ура! — прокочується аерозалом.

А пізнього вечора мені довелося го на одній, то на іншій вулиці знову і знову зустрічати ятранців. Вони йшли в тісному оточенні молоді, про щось жваво гомоніли, показували фестивалні сувеніри.

Так закінчилася поїздка ятранців у сонячну Болгарію.

Валерій ЮР'ЄВ.

Здрастуй, земле кіровоградська!

Вода (окис водню) H₂O — найпростіша хімічна сполука водню з киснем. При нормальних умовах вода — безколірна... Вода входить до складу ґрунту, багатьох мінералів і гірських порід, є складовою частиною всіх живих організмів.

УРЕ, том 2-й.

САМЕ ця найпростіша хімічна сполука водню з киснем, яка вкриває більше двох третин поверхні Землі, стала в останній час головною героїнею у виступах вчених, економістів, публіцистів, письменників. Світ недаремно стурбований проблемою прісної води, якої, здавалося б, в природі досить. Один із номерів журналу ООН «Кур'єр Юнеско» спеціально присвятив цьому всі свої сторінки, кожний рядок яких закликає цінувати воду, берегти один з найдорожчих дарів природи. Бурхливий розвиток промисловості, будівництва, інтенсивне зрошення і використання води для технічних і побутових потреб в останні роки значно збільшили її споживання. Вплив людини на природу має велике значення, але не завжди цей вплив дошлюбний і нешкідливий. Тому виникає потреба в охороні води і регулюванні її використання. Люди повинні навчитися цінити свого найпершого друга — воду, бути далекоглядним господарем в своєму домі, назва якому Земля.

Взявшись за перо мене примусив досить незвичайний факт. Якщо після дощу на Черемушках з'явилася автополивалька, яка щедро кропила мокрий асфальт водою. Знаючи, що в місті дорога кожна крапля води, я подумав, чому треба бути негосподарем, щоб так витрачати наш природний скарб. Можливо, якраз оті кілька сот літрів води, що було вилито на шлях, і не вистачає, щоб в моїй чи в сусідній квартирі з водопровідного крану заздорочали життєдайну цівку, яка буває в нашому будинку (№ 1) на четвертому поверсі рідким гостем. Наскільки мені відомо, для поливу використовується питтєва вода. Її ціну починаєш розуміти, коли на рахунок кожен кохоль води. Тим більше, коли зіткнувся з таким марнотратством я впріє в селі на березі Дніпра, і ніколи для мене вода не ставала такою проблемою... Можливо, якраз отакі моменти і примушують нас замислитися, вживаючи у нас бережливість та інші якості, без яких людина стає розтринькувачем всього того, що, на перший погляд, достигається легко, як само собою зрозуміле.

Водні ресурси Кіровоградщини з кожним роком зменшуються через байдуже ставлення до джерел, річок, ставків. Плюс до того — посушливий клімат. Якщо на шляху гарячих вітрів вирости в багатьох містах і селах області зелені насадження, то для збереження і охорони водних ресурсів у нас робиться ще дуже мало.

У нас протікають десятки річок і річочок.

Справжньою окрасою Кіровоградщини є північно-східній частині області є Дніпро. На межі з Одеською областю, на протязі 70 кілометрів, несе свої води Південний Буг, Синиця, Ятрань, Сухий і Чорний Ташлик, Тасьмин, Інгул, Інгулець — милозвучні для кожного кіровоградця назви річок. А скільки їх безіменних, колиться бурхливих і повноводних, загубилось в степах?! Чи не чекає така ж доля й інші річки?

Ще зовсім недавно, кілька років тому, обласний центр розрізала навпіл голуба стрічка Інгулу. Це я зараз, як пам'ятник про ті добрі часи, в районі Комсомольського скверу стоїть споруда водної станції. Нині від Інгулу, саме в центральній частині міста, залишилася

ЧИТАЧ ПРОДОВЖУЄ РОЗМОВУ „ДУМА ПРО ВИСЬ“

лише назва. «Ретельними турботами» керівників промислових підприємств він доведений до стану стічної каналізації.

До останнього часу забруднювали Інгул стічні води з олійжиркомбінату та міської каналізації. Лише з введенням в дію нової станції перерахунок стічні води менше потрапляють у річку в районі міста, проте станція малопродуктивна. Водна інспекція нижнього Дніпра зробила аналіз води в Інгулі. Якщо в районі Лелеківського водосховища вміст кисню становить норму (5,8 міліграма на літр), то в районі Клишів він значно відхиляється від норми. Така вода навіть непридатна для виробничих потреб, а також для поливання полів. Це і призвело до того, що ряд наших підприємств зараз використовує для виробничих потреб питтєву воду. Раніше олійжиркомбінат, кізельгуровий завод, майданчик № 1 Агрегатного заводу користувалися власними водозаборами на Інгулі. Для поливання вулиць та квітників теж раніше брали воду з Інгулу. А в зв'язку з тим, що якість води низька, зараз використовують для цих потреб господарчо-питтєву воду. Тож і виходить, що з 36 — 38 тисяч кубічних метрів води, які щодоби подає в місто водоканал, 50 — 55 процентів її йде на виробничі потреби. Витрата не за призначенням питтєвої води позначається на водопостачанні населен-

Зупинись над Інгулом

ня міста. Замість передбачених нормою трьохсот літрів кіровоградці одержують щодоби лише 100 літрів на кожного мешканця. Крім того, від цієї «пайки» чималий шматок відривають власники присадибних ділянок, поливаючи городню.

ПОТРЕБА у воді велика. Лише за рік в області використовується 156 млн. куб. м., з них 56 млн. куб. м. йде на потреби сільського господарства. Із кожним роком все відчутнішою стає нестача води. Тож, мабуть, слід задуматися над цим і, говорючи образно, не рубати гілку, на якій сидиш. Джерела водопостачання потребують постійної уваги, турботи і опіки. Ріки, озера і ставки — це не

люють річку, опівану в пісні. Дбаючи про наступні покоління, треба зробити все, щоб Ятрань, як і інші річки, збереглась не тільки в пісні, щоб і наших нащадків чарувала її щотална краса, її джерела, що б'ють з-під каміння.

Воляють про допомогу Тасьмин, який забруднює Другий імені Петровського цукрозавод, Південний Буг, в який випускає стічні води другої категорії Сальківський цукровий завод і станція Гайворон, та інші ріки і ставки.

Як відомо, кожна річка починається із струмка, який живиться джерелами. До них особливо треба бути уважними, піклуватися про них, створюючи всі умови для життя прозорих підземних струмків. Якраз комсомольцям і слід взятись за цю справу, зробити рейди по виявленню джерел і по їх охороні. Молоді степовики багато чого можуть зробити для того, щоб наш край був багатим на воду. Посіви навколо джерел багатолітніх трав, зелені насадження, укріплення берегів — все це чекає молодих рук.

САМО це у нас проводиться робота по пропаганді наших голубих багатств — річок. Приємно, коли під'їдши до Суботців, що в Знаменському районі, і бачиш на березі невеличкої річечки табличку — річка Сріблянка. Чогось таких не зустрієш на берегах Синиці, Сухого Ташлика. А чому б тут не встановити щити, які б розповідали про те, звідки пішла півпа річка, закликали б берегти її. Не завжди ми ще вміємо користуватись тими благами які дала нам природа. Чомусь не побачиш гарного пляжу чи водної станції на Синиці в Цюворах-Хангелівську, на Чорному Ташлику в Новоукраїні. На спартаківській водній станції, що на пляжі в районі Попоміколатки, у суботу чи неділю навряд чи вдасться нам взяти на прокат човен. Бажаючих зробити прогулянку по водосховищу багато, а човнів лише п'ятнадцять. Торгів було 35, але через небажальність обласної ради ДСТ «Спартак» вони донесені до непридатності. Можна сподіватись, що при такому становищі на наступний рік і решта човнів буде «спісна» на березі.

Вода... Вона дана людині природою, як одна з її найбільших цінностей. Давайте ж цінувати її і берегти, щоб пейзаж нашого степового краю завжди, нічно чарував і золотими колосками хлібів, і голубими стрічками річок.

В. ФЕДОРЕНКО.

ЛЮДИ КРАЇНИ МУЖНОСТІ

Н. КЛЬОВАНА.

ЗА РІКОЮ ПРУТОМ...

(Закінчення. Початок в газеті за 10 серпня).

Коли я вже прощалася з матір'ю Героя, кімната враз наповнилась щасливим дитячим гомоном.

— Ірино Савелівно, а ми прийшли дерева підкопати.

— ... а ми води принесемо.

— ... а ми квіти посадимо.

Через хвилину я вже знала, що це прийшли п'ятикласники Кремгесівської середньої школи імені Героя Радянського Союзу І. К. Конька. Їх клас також носить ім'я Героя. Вони часто навідують стареньку. Обсяде дівчора матір, щебече радісно, і тепло стає на душі Ірини Савелівни, ніби з синовим дитинством знову зустрілася.

тували кулеметники. Іван думав про рідну домівку, де росте його син, де чекає на нього ненька. Скоро, вже скоро закінчиться ця проклята війна. Ось уже куди ворога погнали. Звільнили рідну землю від фашистської погани, а тепер ось до Берліна йдемо. Іван бачить, як пливають по небу легкі прозорі хмарини. Пливають в сторону рідного Дніпра.

А скільки це вже синовиї! П'ятий минає...

А в лісі вже пролісків видимо-невидимо.

І ряту також. І сон розквітнув.

Аж ось злітають у небо ракети...

І немає вже жартів. Немає неба. Немає метелика. Є одна лише думка — пора!

Лейтенант підвівся, і, ризикуючи зустрітись з кулею, кинувся до річки. За ним — його взвод. Річку треба будь-що форсувати. Захопити і утримати плацдарм на правому березі.

Захлинався Прут від куль і снарядів. А кілька десятків бійців безстрашно йшли крізь смерть. Багатьом не судилося ступити на землю. Але ті, хто вбрався на берег, міцно закріпилися на невеличкому клаптику. Замовкли одна, друга ворожі амбразури, закидані гранатами і розстріляні влучним вогнем. Але розширити плацдарм заважав вогонь з верхнього яруса. А тут уже і гранат обмаль. Нарешті залишилась єдина. Або уміло кинути у фашистський дзот, або успіху — не чекай...

6.

Бін — командир кулеметного взводу. Він ще зовсім молодий, Іван Конько. І на нього вдома чекає сім'я. Скільки радості буде, коли повернеться в рідну хату. Він візьме на плечі сина і піде з ним до Дніпра. Розповість Іванкові про свої фронтові дороги, що пролягли від Ленінграда на Україну, в Молдавію, Румунію і аж до Берліна. А він обов'язково дійде до Берліна.

Ось лише цей дзот. Він мусить заткнути його вогняну пельку. Будь-що. Він піде сам з останньою гранатою. Він своїми грудьми задулить німецьку амбразуру.

Відкинув убик кашкета, затиснув міцніше гранату. Свистіли кулі. Затамувавши подих, слідували за своїм командиром солдати, готові зразу ж кинутись у бій.

А він повз і повз. Вперед і вперед. Ближче і ближче до амбразури. Навлежачки ніяк не можна влучити.

Іван звіс на весь рист... Єдина граната... Порух руки... Страшний вибух... І все затихло...

Проште десятиками ворожих куль, лежало тіло героя на знівеченій зеле-

І. К. КОНЬКО

Поверталась додому коли сонце було вже на горизонті. Я йшла, перебираючи у пам'яті розповідь матері, і переді мною поставав живий Іван.

...Він у п'ятому класі Табурищанської середньої школи. Радісний прибігас додому і раптом застигає на порозі. Вся в слезах, мати, схлилася над столом і гоголосно риде. В сім'ї нещастя. Помер вітчм.

Іван залишає школу. Скільки мати не благала, настояла на своєму:

— Тобі самій важко. Підуй працювати. Ти, мамо, не хвилюйся. Вчитися я неодмінно буду.

Важко було спочатку працювати. Цілий день бігає, пасе колгоспних коней. А увечері поспішає до школи. Згодом став конюхом. Ніякої роботи не цурається. За це поважали його люди.

Підріс — вступив до комсомолу. Молодь обрала його своїм ватажком.

А коли прийшов тридцять дев'ятий рік, проводжали Івана до Армії. Востаннє зіграв друзям на гармоні, ще раз подивився на село, весело посміхнувся:

— До швидкої зустрічі! Не гадав, що зустріч не відбудеться.

5.

7 квітня, 1944 рік.

Лейтенант Конько лежав горілиць на теплій від весняного сонця землі. Ніжно гладив рукою тендітну траву, що буйно зазеленіла навкруги. Квітневий вітер бавився руським волоссям і щось хороше нашіптував тільки йому одному. Поруч хлюпотів сріблястий Прут. Жар-

Пишуть матері про сина...

ній траві. А біля нього вона — черво-

на. Земля здригнулася від могутнього солдатського курал, в якому вчувалася близька перемога, біля за втрату бойового друга, гордість за свого командира.

7.

Лист було написано незнайомою рукою. Птахом забилось серце матері. Повільно, тремтячими руками відкрила, прочитала кілька рядків і знепритомніла.

Зверталися до Іванової дружини Ольги:

«Іван Кузьмич нещадно боровся з німецько-фашистськими загарбниками, і Уряд присвоїв йому посмертно звання Героя Радянського Союзу за безприкладні подвиги, за героїзм в боротьбі з ворогом.

Ми знаємо Вашого чоловіка-героя і гордимось ним. Його мужній подвиг, безсмертна любов до Вітчизни кличе нас до перемоги...» м. Кремгес.

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36. Телефони: секретаріату — 2-45-35, відділів — 2-45-36.

До пізнього вечора — вітання, вітання, вітання... Фото В. КОВПАКА.

СПОРТ

П'ЯТЬ РЕВАНШІВ

«Динамо» (К)	23	13	9	1	33-14	35	«Кр. Рад»	22	6	8	8	15-16	20
«Спартак»	22	14	4	4	38-21	32	«Нефчі»	22	6	8	7	20-23	20
«Динамо» (Тб)	22	9	9	4	24-10	27	«Шахтар»	22	5	10	7	21-24	20
«Торпедо» (М)	22	9	9	4	35-21	27	СКА (Рд)	22	6	7	9	27-31	19
«Динамо» (Мн)	22	10	7	5	24-17	27	«Зоря»	23	5	8	10	12-27	17
ЦСКА	22	10	6	6	25-18	26	«Арарат»	22	6	5	11	15-26	17
«Локомотив»	22	9	8	5	25-19	26	«Кайрат»	22	5	6	11	16-24	16
«Чорноморець»	22	8	9	5	27-25	25	«Пахтакор»	22	5	6	11	24-40	16
«Зеніт»	22	7	10	5	22-25	24	«Торпедо» (Кт)	23	5	5	1	19-30	15
«Динамо» (М)	23	8	6	9	29-26	22	«Динамо» (Кб)	22	2	8	12	10-24	12

Як бачимо з турнірної таблиці, найбільш успішно «пройшли» перші матчі другого кола — динамівці Києва, які втратили в чотирьох матчах всього одне очко. Очко, але в трьох матчах, втратили футболісти «Чорноморця». Вони, між іншим, виступили найбільш стабільним складом. В нинішній першості за «Чорноморець» виступило всього 18 гравців. А ось, для прикладу, за московське «Динамо» грало 27 футболістів...

Турбує також груба гра окремих футболістів. В цьому «пальма першості» належить «Зеніту». Найбільш коректною командою є «Чорноморець», гравці цієї команди не отримали жодного попередження.

ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД

ВІВТОРОК, 13 серпня. Перша програма. 17.20 — Наші оголошення. (Кіровоград). 17.25 — «Здрастуй, Москва». Художній фільм. (Кіровоград). 19.00 — «Шляхами батьків». (К). 19.30 — «Ставка більша від життя». VI серія (М). 20.25 — О. Е. Скарпетта — «Дім божевільних». Вистава Пензенського російського драматичного театру ім. А. Луначарського. (Кіровоград).

Друга програма. 18.00 — «На шкільних широтах». (К). 18.30 — Телевісті (К). 18.50 — Тереклама. (К). 20.30 — Інформпрограма «Час». (М). 21.15 — «Музичний кругозір». (К). 22.15 — «Знання». Науково-пізнавальна програма. (М).

СЕРЕДА, 14 серпня. Перша програма. 18.00 — Для дітей. «Руде сонечко». (К). 18.20 — Мультифільм. (К). 18.30 — Кіровоградські вісті. (Кіровоград). 18.50 — Наші оголошення. (Кіровоград). 18.55 — «По місяцях рідного краю». (Кіровоград). 19.00 — «Наука — виробництво». «П'ятирічку — достроков». (К). 19.30 — Першість РСР з футболу. «Динамо» (Київ) — «Пахтакор». В перерві — телевісті. (К). 21.15 — «Зустріч з І. Ільїнським». Художній фільм. (Кіровоград).

ПОКАЗУЄ МИКОЛАТВ

ВІВТОРОК, 13 серпня. 17.05 — Короткометражні фільми для дітей. 17.45 — Для дітей. «Чи знаєте ви правила вуличного руху?». 18.00 — Телевізійний журнал для дітей «Горі». (Дніпропетровськ). 18.30 — Телевізійні вісті. (К). 18.50 — Телевізійна реклама. (К). 19.00 — «Шляхами батьків». (К). 19.30 — «Ставка більша від життя». Польський телевізійний фільм. 6 серія (М). 20.30 — Програма «Час». (М). 21.15 — «Музичний кругозір». (К). 22.15 — Передача «Знання». (М).

ДУБ РОНІТЬ на землю жодуля, докладаючи зав'язь майбутньому життю, лагідна земля приймає його в свої обійми, надає сили та наснаги. Народжується на світ дитина, і разом з молоком матері вбирає краллини великої людської любові, любові до рідного краю, до його чарівної природи.

І суди, на Кіровоградську обласну станцію юних натуралістів, прийшли хлопчики і дівчатка вже не для того, щоб прививати собі любов до духмяних пахощів зеленого оксамиту степу, нерелікватних перлів жайворонкової пісні, вкрадених шелестів лісових мешканців. Їм баглося більшого, баглося знати відповіді на сотні «чому», позримати руку на самому пульсі цього зачудованого дивосвіту. А досягнеш його тільки порухами думки, знаннями.

Цим літом, як і кожним, Кіровоградський міський сад

НА ОБЛАСНІЙ СТАНЦІЇ ЮНИХ НАТУРАЛІСТІВ

та очищати посіви від бур'яну.

Одне з поколінь вихованців Ганни Максимівни вже одержало зелененькі книжечки — посвідчення піонерів-інструкторів по натуралістичній роботі. Вони стануть першими помічниками вчителів на уроках ботаніки, біології.

1967 рік був пам'ятний для станції юнатів. 50 з них поїхали на Всесоюзну виставку досягнень народного господарства. А скільки вражень, скільки розповідей привезли...

Ми на юнатській зброфермі, тут дійсно королівство фауни, індички, курки, качки, кролі і навіть молодий степовий орел хижо поблискує дзьобом. Дня повонти не вистачає хіба що царя звірів — лева. Біля кліток з кролями мстущина, чути збуджені голоси. Це дівчатка ніяк не поділять між собою, кому сьогодні годувати кролів. Нарешті з'ясували таке важливе питання і вже наперевіш хваляться та частують новинами:

— А вчора морська свинка привела малят.

— І кролиця Шиншіла теж...

— А нам принесли маленьку козулю...

Так, з таким господарством не будеш сидіти, цікає тут на кожному кроці. Евдоія Дмитрівна Пітковська, яка тут головує, разом з дітьми готує кілька представників найкращих порід кролів, їх везуть з собою в Москву, на Всесоюзний зліт юнатів.

Згаднувши останні іскринки прощальних піонерських багат, сповіщаючи про закриття табору, роз'їдуться по домілках юнати, пошесть разом із знаннями хто гербарій, хто учело, хто просто так, захоплюючи розповіді. Тільки станція не пустуватиме. Розпочнеться навчальний рік, із навколінших шкіль знов придуть допитливі. Дехто з них відпочивав в таборі, найактивніші були преміювані путівками до Києва, Ленінграда, Риги, інші повернулись з туристських мандрівок по мальовничих кутках України. Вони переповнені жагою до роботи. Вивчати, вивчати і вивчати, щоб уже не здавалось дивно щедрим урожай винограду «Кабась» після вкорочення життя, щоб після кількох маніпуляцій секатором, вже впевнено чекати білого полум'я троянд.

Г. ДУШЕРКО.

...І ПЕЛЮСТКИ РОМАШКИ

заповнило гамірне товариство юнатів з різних шкіль областей. Це завирувало повнокровне життя піонерського табору «Юннат». Директор табору Марія Федорівна Гусева розповідає про своїх вихованців:

— Десять років дев'ять тому прийав вперше до нас, ще першокласником, Женя Приходько. І ось, уявляєте, кожного літа він неодмінно приїждить сюди. Став уже солідним ботаніком-рослинником. До речі, он він.

Вона вказала на білого хлопчинку, що заклопотано розглядав під мікроскопом якийсь насіння. Звернувся до нього:

— Що ж тебе, Женю, тягне сюди?

Лаконічна відповідь:

— Хочу відшукати щось незвичайне.

Пролюнав гори — сигнал на збір. Закінчилися дослідницькі заняття, тепер, згідно з розкладом дня, підготовка до зустрічі з азербайджанськими піонерами, а завтра вранці знову до улюбленої праці. Одні — мерщій до звичайного столу, інші — на ділянки, до рослин.

Ганна Максимівна Цела — керівник гуртка інструкторів — показує юнатські угіддя. Серед різнобарвних ділянок видніються таблички. Там помідори — досліджуються сорти, далі таблички сповіщають про вивчення співміни. Це нагадує мініатюрну сільськогосподарську академію, тільки «академікам» часто-густо доводиться брати до рук сапу

Редактор В. ПОГРІБНИЙ.

Зам. № 3961. Тираж 41 200.

Адреса: ТЕЛЕФОНИ

БК 00475.

Індекс 01197 Друкарня ім. Г. М. Дмитрова обласного управління по пресі, м. Кіровоград, вул. Глінка, 2.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ, г. Кіровоград.